

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **H. N. V.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234
zastoupeného advokátem Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2020 č. j. OAM-116/LE-BA02-VL13-PS-2020, ve věci zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě, doplněnou podáním ze dne 11. 1. 2021, se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o jeho zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců. Doba trvání zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 7. 2. 2021.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Dle žalobce vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ust. § 47 zákona o azylu žalovaným je zavádějící a zjevně nesprávné. Žalovaný se v jeho případě fakticky opíral pouze o tu skutečnost, že pobývá na území ČR neoprávněně bez víza či jiného povolení k pobytu a v případě návratu do vlasti mu nic nehrozí. Jediným důvodem pro nepoužití zvláštních opatření byl závěr žalovaného, že opětovně bude mařit výkon rozhodnutí a vyhýbat se povinnosti vycestovat. Uvedený přístup nemůže obstát v konfrontaci s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. Rozhodnutí žalovaného se zjevně nedostatečně vypořádává se specifiky jeho případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobce zdůraznil, že od začátku zadržení s policií spolupracoval a ke své osobě uvedl veškeré potřebné údaje. I s ohledem na to, že je žadatelem o mezinárodní ochranu, má zájem zůstat v České republice, a tedy i dodržovat právní předpisy, právě s ohledem na to, aby si prodloužil svůj legální pobyt. Specifickou okolností jeho případu je skutečnost, že v České republice žije jeho pětiletá dcera, která je na něm finančně závislá a má k ní vyživovací povinnost. V České republice má i přítelkyni, s níž žije více než 12 let, což nasvědčuje zázemí, které mu nejen umožňuje zvláštní opatření plnit, nýbrž jej i motivuje k jejich dodržování. Bylo povinností žalovaného vzít v potaz jeho osobní poměry, charakter porušení povinností, dále jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR, resp. jiným členským státem EU, a to včetně charakteru porušení těchto povinností. Žalobce v žalobě odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 Azs 294/2016 – 18, z něhož citoval, a na další rozsudky téhož soudu.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že žalobce pobýval na území ČR po ukončení předchozího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a po uplynutí platnosti příslušného výjezdního příkazu, který mu byl v této souvislosti vydán, tedy od 9. 8. 2020, neoprávněně. Neoprávněného pobytu si byl přitom, jak výslovně uvedl, zcela vědom. Byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k vycestování, včetně zajištění si cestovního dokladu a dalších potřebných náležitostí, ve lhůtě do 8. 8. 2020 a následně opustit území České republiky. Nepodnikl však pro své vycestování, jak vyplynulo z jeho výpovědi, naprosto žádné kroky a v době platnosti uděleného mu výjezdního příkazu rovněž z území ČR nevycestoval. Neuvedl žádné objektivní překážky vycestování do vlasti, sdělil, že zde má přítelkyni a dceru. Rovněž vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy kromě pobytových pravidel nerespektoval ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. V ČR nebyl rovněž nikde hlášen k pobytu. Nadto žalobce opakovaně požádal o udělení mezinárodní ochrany až po více než 3 měsících od pravomocného ukončení jeho prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany a až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do Zařízení pro zajištění cizinců. Z výpovědi žalobce

učiněných v rámci správních řízení dle zákona o pobytu cizinců nevyplývalo přitom naprosto nic, co by mu bránilo v dřívějším podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením pro nelegální pobyt v ČR a umístěním do Zařízení pro zajištění cizinců. Z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat povinnosti z území evropských států vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění.

4. O žalobě soud v souladu s ust. § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie ČR, krajského ředitelství policie Praha ze dne 17. 10. 2020 č. j. KRPA-270150-12/ČJ-2020-000022-ZZC byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že 16. 10. 2020 byla kontrolována totožnost žalobce, který byl následně zadržen kvůli podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně. Následnou lustrací správní orgán zjistil, že 9. 7. 2020 bylo pravomocně ukončeno řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice, které bylo vedeno pod č. j. OAM-41/LE-BA04-2020. Žalobci mezinárodní ochrana nebyla udělena a následně mu byl vydán výjezdní příkaz s platností do 8. 8. 2020. V době jeho platnosti měl žalobce opustit území České republiky, což ovšem neučinil. Dne 17. 10. 2020 byl s žalobcem sepsán protokol. Žalobce sdělil, že naposledy přicestoval do České republiky v roce 2009. Je si vědom toho, že mu bylo v roce 2018 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto požádal o azyl. Ten mu nebyl udělen. Dříve byl v České republice trestně stíhán za distribuci drog. Do Vietnamu se nechce vrátit, protože tam má vysoký dluh. Nic mu tam nehrozí. Vietnam je pro něho bezpečná země a může se tam kdykoliv vrátit. Žádné nebezpečí mu tam nehrozí. V případě propuštění by si sám koupil letenku a vycestuje do Vietnamu. Před zajištěním bydlel na ubytovně. V České republice má přítelkyni, která je státní občankou Vietnamu. Ze svazku pochází nezletilá dcera, kterou chodí navštěvovat. V České republice žádné další příbuzné ani jiné vazby nemá. Správní orgán na základě uvedených zjištění dospěl k závěru, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. Z tohoto důvodu byl 17. 10. 2020 zajištěn a následně umístěn do ZZC Balková za účelem realizace vyhoštění. Správní orgán učinil závěr, že z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že neplní zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že je nebude nadále respektovat a opětovně bude mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jak ostatně činil již v minulosti.
7. Žalobce následně 20. 10. 2020 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
8. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 10. 2020 č. j. OAM-116/LE-BA02-VL13-PS-2020 rozhodl, že žalobce je zajištěn ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů v Zařízení pro zajištění cizinců. Podle

§ 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 7. 2. 2021. Žalovaný učinil závěr, že v případě žalobce se lze oprávněně domnívat, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky dne 20. 10. 2020 pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Konstatoval, že předchozí řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno již dne 9. 7. 2020. Na území ČR pobýval i po ukončení uvedeného správního řízení a po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, který mu byl v této souvislosti vydán, tedy od 9. 8. 2020, a to neoprávněně. Neoprávněného pobytu si byl přitom vědom, jak sám výslovně sdělil. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl povinen učinit veškeré potřebné kroky k vycestování, včetně zajištění si cestovního dokladu a dalších případných potřebných náležitostí, a to ve lhůtě do 8. 8. 2020, a následně opustit území České republiky. Nepodnikl však pro své vycestování žádné kroky, jak rovněž vyplynulo z jeho výpovědi, a v době platnosti uděleného výjezdního příkazu z území České republiky nevycestoval. Správní orgán dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. Z postupu žalobce je dle žalovaného rovněž zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se o udělení mezinárodní ochrany opakovaně začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.

9. K žalobní námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně a nedostatečně posoudil aplikovatelnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím Ministerstva vnitra uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené, krajský soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace uvedených zvláštních opatření. Soud souhlasí s jeho závěrem, že uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu by nebylo účinné, neboť žalobce naprosto nerespektoval právní řád České republiky i jemu uložené povinnosti, včetně povinnosti vycestovat z území České republiky poté, co bylo pravomocně ukončeno předchozí řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a vycestovat v době platnosti příslušného výjezdního příkazu, přičemž pro své vycestování nepodnikl žádné kroky. Je zřejmé také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal opětovně domáhat až po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky k vycestování do vlasti, naopak uvedl, že Vietnam je pro něho bezpečná země, může se tam kdykoliv vrátit, žádné nebezpečí mu tam nehrozí a v případě propuštění by si sám koupil letenku a vycestuje do Vietnamu. Soud zastává názor, že jednání žalobce svědčí o nerespektování právních norem a účelovosti, přičemž nelze rozumně předpokládat, že by své jednání žalobce náhle změnil a respektoval uložena zvláštní opatření. Je nesporné, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v návaznosti na své zajištění a

umístění do zařízení pro zajištění cizinců. S ohledem na skutková zjištění žalovaného se soud ztotožňuje s jeho názorem, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.

10. Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti nejen v řízení ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rovněž pro případ výkonu rozhodnutí o vyhoštění, kdy by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (viz rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016 – 48). Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení či výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření. Krajský soud přisvědčil v otázce neaplikace zvláštních opatření v případě žalobce závěrům žalovaného, který opřel své rozhodnutí o to, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně. V rozhodnutí také zdůraznil, že z jednání žalobce a okolností případu je zřejmé, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo účelové. Žalobce neoznačil žádnou překážku, která by mu v návratu do vlasti bránila, jak výše uvedeno. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že důvodem, pro který žalovaný dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo nerespektování právního řádu a účelovost žalobcova jednání. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 420/2018 – 32, č. j. 7 Azs 41/2019 – 24. Soud má za to, že žalovaný se možností aplikace zvláštních opatření zabýval v komplexním pojetí individuální situace žalobce a své závěry dostatečně odůvodnil. K námitkám žalobce soud dále uvádí, že v žalobě žalobce ani neuvedl, jaké konkrétní okolnosti měl žalovaný v jeho věci opomenout. Žalovaný se dle názoru soudu vypořádal řádně se všemi klíčovými individuálními okolnostmi jeho případu. Dle názoru soudu zajištění žalobce není v rozporu ani se Směrnicí UNHCR o zajištění, neboť není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Závěry žalovaného nejsou ani v rozporu s článkem 15 preambule Směrnice č. 2013/33, EU. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu a jak výše uvedeno, žalobce v žalobě ani neuvádí, konkrétně které okolnosti nevzal správní orgán dostatečně v úvahu. Skutečnost, že v České republice žije přítelkyně žalobce a jeho dcera, není právně významnou okolností, která by odůvodňovala závěr, že žalobce je tím motivován k dodržování zvláštních opatření. S ohledem na předchozí postup žalobce, popsany výše, nelze totiž dospět k závěru, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření.
11. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav lze mít podle názoru soudu za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno podle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

12. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 28. 1. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně